

ÚJ VETÉS

Sz. Molnár Ferenc 1986-ban született Zápszonyban, ma is ott él. Tanulmányait a helyi iskolában kezdte el, majd a Beregszászi Bethlen Gábor Magyar Gimnáziumban tanult tovább. Az érettségi megszerzése után a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola angol-történelem szakára felvételizett, ahol most 3. évfolyamos.

Az írásnak hobbiból vágott neki, még a gimnáziumi évek alatt. Főiskolai irodalomtanárainak biztatására 2006 tavaszán benevezett az intézmény által megbírdetett szépirodalmi pályázatra, ahol próza kategóriában első helyezést ért el. Az irodalmat önmagáért szereti, kedvenc műfaja a humoros kisepika és a 20. századi líra.

SZ. MOLNÁR FERENC

alibi

*alibi csókok sebzik tamás
ajkam széleit,
mióta alkalmi riheronggyal
mosom képedet;
de hiába! albumagyam örzi
az ezernyi fotót ...és jót,
melyet vírusirtó eszem sem
tisztított meg egészen;
ló voltál, de számár kellett hogy
túrje és viselje ólom terbemet,
s kaptam az olajfa ágából, mely
verte-veregette vállamat
és sorsomat,
te meg bástya maradtál, nem úgy,
mint azok, kik fehérben lettek
Ördögeim,
s lepraagyukkal kúrták el mindenem.*

EGY VAGY KETTŐ

Csütörtök volt. Lehetett volna más is, de mégse, mer' én azt mondom, jobban átgondolva: írom.

Szóval, az Úr negyedik napján olyan esemény történt, ami ismét csak bebizonyította a hitetlen lelkeknek, hogy nagy az ő állatkertje, csak a kerítést tette túl alacsonyra.

A kollégium felé már szállingóztak a jóllakott diákok; lomha, cammogó léptekkel kígyóztak vissza-visszafelé a nagy közös vályútól.

De miért volt ez a nap más, mint a többi? Talán attól, hogy az említett patinás diákszálló előtt tekintélyt parancsolóan emelkedett magasba egy gyönyörű vadgesztenyefa, hogy pompás virágaival nyűgözze le százak meg százak törékeny kis lelkét? Hát nem, ez nem az a mese!

A hétnek ezen az éjszakáján, nem sokkal vacsora után ugyanis megkezdődik a nagy kibeszélő show, amelynek tagjai egytől egyig nagy egyéniségek, bár vagy húsz évvel ezelőtt még csak egyszerűen hülyeként definiálták volna őket. Hiába: változó idők, változó szokások, s csak az emberek lesznek örültebbek; vigasztaló állandó csak a halál.

A pletykaparti díszes helye rendszerint a 35-ös szoba volt, amelynek ajtajára ezen a napon is kikerült az írás, mely kívül „Ismerd meg önmagad!”, belül pedig „Ki itt belépsz, hagytál volna fel minden reménnyel!” volt.

A szent és sérthetetlen helyként tisztelt templom közepén igazi delphoi papnóként csücsült az egyik tulajdonos, Jucus. Ő volt a majdnem tökéletes nő: naiv, kedves, és még szép is. Ideális csaj lehetett volna bármely kiéhezett férfiú számára, de annyit fecsegett, kérdezett és pletykált, hogy emiatt mindenki csak Téglának csúfolta.

Hozzá csatlakozott nemsoká' a másik lakótárs, a nagymenő Bea, és annak még nagymenőbb barátja, Roli.

Mind között a legnagyobb egyéniség azonban a Ricsi gyerek volt, aki Szipós néven vonult be a közlemékezetbe. Őt úgy kellett bevonzolni a gyűlésre, mint egy dögöt, mivel extasy tablettától elbárgyúlt teste már nem bírta szusszal a gravitáció erejét.

Válogatott bagázs volt ez, kérem, de úgy látszik, mégsem eléggé megválogatott.

A tajvani elektromos óra már nyolcat mutatott, amikor a szedett-vedett társaság észrevette, hogy egy darab ember, nevezetesen az örök vesztes, Lúzer Pali hiányzik közülük.

– Hol van ez a szerencsétlen? – kérdezte beképzelt hangján Roli.

Ha kibontod a dra-drazsém, megmondom – válaszolta Szipós, egész testében reszketve.

Roli habozott, de Jucus már annyira narancssárgult a kíváncsiságtól, hogy rögvest felbontotta Szípós cukorkáját, aki ezt felelte:

– Velem volt...

– Te Jóisten! – csodálkozott rá Bea.

– Ne szakítsd félbe! – mondta Jucus. – Te meg folytatd, Ricsi!

És Szípós folytatta:

– Velem volt, utána-na meg adott egy levelet, oszt olajra lépett.

Ahogy ezt kimondta és átnyújtotta nekik Pali irományát, Szípós úgy összehullott, mint akinek harangoztak; nyilván ezért zümmögte: „Ding-dong, ding-dong”.

Ezután légyfingnyi idő sem telt el, mer’ Jucus ellenállást nem tűrően szakította ki a papirost a borítékból, és bambácska hangján belekezdett Lúzer tollvésetének olvasatába:

Mindenkinek jó estét! Kezdem levelem: nagy bajban voltam, hogy vajon mit is írjak nektek, de mivel ez az utolsó lehetőségem, hát nyalizni nem fogok. Megmondva a frankót, Bea és Roli a francot sem érdeklí, Szípós meg tehet egy szíűességet... Te igen, Jucus, de várj még egy kicsit, mert tóled nem olyan könnyű búcsúzni. Emlékszel, mikor azt mondtam neked, hogy szeretem az általad is kedvelt táncdal-együttéseket? Hát hazudtam! Őket homokosoknak tartom. Most pedig figyelj, mert én megtanultam és te is jegyezd meg: míg a föld kerek, mindig lesznek rockerek! Erről ennyit.

Jöjjön hát a lényeg! Kicsi Juci, amikor megismertelek, még nem tetszettél. Aztán, pár hónap múlva belém csaptál, mint a mennykő, úgy felpörgetve turbínáimat, hogy egész lényem magasabb frekvenciára került. Ekkor, felizzott transzformátorként hozzád is akartam továbbítani magasfeszültségű áramomat, de te kivágtad a biztosítékot. Utána a fázisomat is leföldelted – s ezzel el is földelsz majd engem...

– Te jó ég, ez megöli magát! – hördült fel Jucus, s abban a pillanatban éppúgy kiejtette kezéből Lúzer búcsúlevelét, mintha ő is bekapott volna egy-két Szípós-féle cukorkát.

A drogos gyerek meg, mint aki különös érzékkel rendelkezik ahhoz, hogy megadja a kegyelemdőfést az amúgy is sírógörcstől megkörnyékezett Jucusnak, ismét belekezdett monoton harangjátékába: „Ding-dong, ding-dong-dong, dong-ding-dong...”

– Félreverted, te hülye! – okította ki Roli. – „Ding-dong, ding-dong, ding-dong” a helyes sorrend, ahogy a harangozó üti!

Jucusnál ekkor telt be a pohár, de annyira, hogy a padlóra is jutott belőle. A képlet ismerős: eső, zápor, zivatar... De mielőtt a felhőszakadás kitört volna, Bea tovább olvasta a levelet:

Tebát, Jucuskám, nem szerettelek, majd megszerettelek; aztán kedveltél, majd mikor bevallottam neked, leverté; most pedig úgy padlón vagyok, hogy felkelni többé már nem tudok – ilyen egyszerű minden. Légy jó!

Utóirat neked:

Utálok a női nemet!

És ekkor valami nagy üvöltés csapott fel, de nem Jucusé.

„Ki lehet ez az őrült?” – gondolhatták a szobában ülők, Szipóst kivéve. Ő valahol a dimenziók között vándorolt: talán mindent eldöntő tizenegyest rúgott egy focivébén, talán Buddhát látta szalonnát majszolni, vagy éppen „csak” smárolt egy lánnyal – ki tudja.

Ha ez nem is, a másik dolog nemsoká’ megvilágosodott.

Ajtó csattant, és inkább szét-, mint kinyílt. A látvány magáért beszélt: Lúzer illuminált állapotban egy vodkásüveg, na meg – nem mellékesen – egy közhasználatúnak tűnő, de szép hölgy társaságában lépett be. Szipóshoz szólott, furcsa hangon:

– Kelj fel, és légy szíves, adj még két speckó drazsét – hadd legyen egy jó esténk a Gabival!

A pletykashow tagjai se köpni, se nyelni nem tudtak, csak Szipósnak támadt hirtelen szófosása:

– Milyen volt? Ne mondj semmit, már te is tudod, mi van a mennyországban, és miért járnak ördögök a plafonon, meg még sorolhatnám... Jól van, haver, itt a cuccod. Meglásd, ettől majd a paradicsomba kerültök, ahol ti lesztek Ádám és Éva, egymásnak teremtvé.

Lúzer átvette az anyagot és kifelé indult. Jucus meg, mintha Columbo kvalitású rendőrnnyomozó lenne, feleszmélt:

– Pali! Mielőtt elmennél, engedj meg nekem egy utolsó kérdést!

– Jó, de iparkodjál, mert vár a Gabi! – fordult vissza Lúzer.

– Gabi? – kérdezte Jucus.

– Nem Gabi, hanem ő a Gabi! – mondta gúnyosan Lúzer, megragadva az alkalmi holmi kezét. Már elindult volna vele, mint hülyegyerek a lopott vízipisztollyal, amikor Jucus szavai megállították:

– Nem azt írtad nekem, hogy nem szereted a női nemet?!

– Azt nem is, mert a női igent szeretem! – válaszolta Lúzer kapásból.

– Igen! – vágta rá most Jucus.

– Most mi van? – kérdezte szőkenősen Lúzer.

– Igen, igen, igen – te barom! – ismételte Jucus.

Lúzer abban a pillanatban eldobta magától a Gabit, a drazsét meg a vodkát, és úgy indult el a csaj felé, mint egy sportautó, amely hat másodperc alatt gyorsul fel százra.

Amikor befutott Jucus célegyenesébe, úgy átölelte a lányt, hogy aki rájuk nézett, joggal tehette fel magának a kérdést: „Amit látok, az vajon egy vagy kettő?”